

Zidire

Alexandru Ciocioi

Zidire

Am uitat să vă spun ...

În carnea femeii, niciodată știută de-a valma, sălășluiesc imperfecțiunile timpului străjuite de flori, nesfârșite culori și multe, foarte multe comori, a căror taine benchetuiesc pe acoperișul lumii.

Nu-s ploile de vină că mângâierea lor nu a știut cum să bătucească foamea din labirintul cărnii, foame prorocită în câte un colț de trup pe care îl întâlnim în fiecare piatră din zidul ce ne desparte , pe care îl întâlnim cerșind pe la porțile îngerilor.

Migrările dintr-o inimă în alta, sunt pavate cu tăceri luminoase pe fruntea cărora tronează cifra Doi , cu un dar drept temelie.

Migrările sunt străzile dinlăuntru ce vor să strige liber spre un cer opus nouă, dar atât de aproape încât vorbele nu mai pot să ne arunce din matca acestui mare și crucial Doi.

După sângele de rămas-bun al copilăriei, carnea femeii devine izvor de troițe, vâslă dăruită de Dumnezeu pentru a ne zidi, zâmbind, în rotunda cetate de Viu.